

Miron și Sorina

(adaptare după Călin Gruia)

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi, nu s-ar povesti. Poate, pe vremea când lupul era paznic la oi și vulpea nu mai prididea cu crescutul găinilor, când musca făcea miere și răchita micșunelc, când broaștele erau mute, iar peștii ieșeau pe malurile apelor, seara, și cântau...

A fost odată, într-o parte îndepărtată a lumii, la poalele Munților Albaștri, o așezare unde oamenii trăiau în tihnă, mânându-și turmele pe văile apelor de argint. Mândre erau livezile, mândre, lanurile cu grâne, dar mai mândră era Sorina. Florile plaiului dc la ea își luau frumusețea; râurile – de la ea își luau sprinteneala; holdele - din părul ei își luau aurul, să-și împodobescă spicele. În casa în care intra Sorina, intrau voia bună și bucuria; pe drumul pe care mergea ea, mergea cântecul. Sorina cânta atât de frumos, încât izvoarele se opreau din cale, păsările, din zbor, iar viețuitoarele pădurii ieșeau din scorburi s-o asculte. Dragă le era tuturor fata, dar neînchipuit de dragă îi era lui Miron, un flăcău voinic și îndrăzneț, cu fruntea luminoasă și pletele ca pana corbului.

Într-o zi, pe când fata stătea pe-o stâncă și-și împletea marama de mireasă, numai ce vede ieșind de sub o piatră un cal negru ca smoala. Calul prinse a sări, a juca, făcând fel de fel de ghidușii. Fata văzu că nu era cal ca toți caii, că avea aripi la picioare, iar ochii îi scânteiau. Voi să se ascundă, dar nu avu vreme. Calul se dădu deodată peste cap și se prefăcu într-o arătare ciudată și înspăimântătoare. Se repezi, o apucă în brațe și porni cu ea prin văzduh, peste zarea munților.

Au așteptat oamenii până noaptea târziu, dar Sorina nu s-a mai întors. A umblat Miron pe potecile munților, a căutat-o prin gurile prăpăstiilor, a strigat-o pe piscuri, dar nimic nu a putut afla. A întrebat jivinele codrului, care tremurau de frica lui, dar nici ele nu știau mai mult.

Munții Albaștri se făcură negri, fețele oamenilor se posomorâră, bucuria pieri. Soarele abia se mai uita de după perdelele norilor. În cele din urmă, un bătrân ce purta în spate mai bine de o sută de ani, spuse:

- Tare mă tem că toate necazurile noastre de la Zmeul cel înnegurat vin... Pe nări suflă foc, înjunghie fiarele numai cu o unghie și, când se uită în apă, apa îngheață de frica lui.

Miron se ridică în picioare și grăi:

- Am să mă duc eu și nu mă las până nu îl răpun...

- Fiarele codrului îți știi de frică, voiniculc, și de vrednicia ta nimeni nu se îndoiește, dar e bine să te duci înainte la Peștera Înteleptului.

A mers el ce-a mers, zi de vară până-n seară, prin locuri tainice, de nimeni umblate. Când să se culce, auzi un țipăt. „Ce să fie oare?” se întrebă Miron. O scorpie uriașă se lupta cu un omuleț de-o șchioapă, ca să-l mănânce. Miron nu mai întrebă despre ce e vorba, ci, lovind o dată cu paloșul, reteză capul scorpiei. Omulețul se ridică și spuse:

- M-ai scăpat de la moarte, cu ce să te răsplătesc?

- Păi, dacă-i vorba așa, împrumută-mi covorul fermecat, dacă ai.